

FESTA DEL TRÀNSIT DE SANT BENET
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
21 DE MARÇ DE 2020
Gn 12, 1-4; Fl 4, 4-9; Jo 17, 20-26

Estimats germans: celebrem avui en família el Trànsit de sant Benet; és a dir, el seu pas d'aquest món a la casa del Pare. L'inici, per tant, de la seva participació en la glòria pasqual de Jesucrist. És el dia que s'acomplí per al nostre Pare en la vida monàstica el seu anhel més pregon. Per això és un dia de joia i d'esperança. De joia perquè ens alegrem de la plena configuració de sant Benet amb Jesucrist en el Regne. De joia, encara, perquè, unit al Crist, ens acompanya amb la seva pregària sol·lícita en el nostre itinerari d'avançar pels camins de l'Evangeli (cf. RB Pròleg, 21). I és, també, com deia, un dia d'esperança, perquè, si seguim els ensenyaments de la Regla que ens ha deixat, com ell arribarem tots junts a la vida eterna (cf. RB 72, 12) per participar de la glòria de Jesucrist.

Tota la vida de sant Benet, des de la seva joventut, va ser una recerca de Déu en el rostre de Jesucrist. L'animava el desig ardent de la vida eterna (RB 4, 46), l'anhel radical de trobar-se amb el Senyor. Per això va procurar no anteposar res a l'amor del Crist (RB 4, 21), conscient que el Crist no havia anteposat res a l'amor d'ell i de tota la humanitat. Per a ell, Jesucrist era el més digne de ser estimat (RB 5, 2).

Sant Benet, va acollir la vocació monàstica i la paternitat espiritual sobre els deixebles que Déu li donava, amb la fe i la disponibilitat d'Abraham, del qual ens ha parlat la primera lectura. Va posar en pràctica les bones obres, entre les quals hi ha les que recordava l'Apòstol a la segona lectura: va viure la joia de els benaurances, la pau amarava el seu cor, era constant en la pregària i en l'acció de gràcies, vivia desinteressadament l'amor als altres, especialment als febles i als petits. I va oferir el seu exemple de comunió fraterna tot invitant a la unitat, com escau a l'escola de Jesús, tal com hem sentit a l'evangeli.

Tota la vida de sant Benet està orientada al trobament amb Jesucrist en aquesta vida a través de l'eucaristia, de la Paraula de Déu, de l'ofici diví, del germà. Aquest trobament en el dia a dia, el preparà per al trobament definitiu després de la mort, que avui commemorem. Esperava amb tot el deler espiritual aquell "premi que Déu té preparat per als qui l'estimen" (RB 4, 776-77), que no és altre que la participació en la glòria pasqual de Jesucrist, en la comunió dels sants. Això el feia viure sempre amb una joia plena de deler espiritual (RB 49, 7) i el portava a fer un treball ascètic personal i a exercir el seu mestratge espiritual "amb goig de l'Esperit Sant (RB 49, 6). Era coneixedor de les seves limitacions i de les dels altres per això posava "l'esperança en Déu" (RB 4, 41) i creia que no s'havia de desesperar mai, passés el que passés, de la misericòrdia divina (cf. RB 4, 74). Tenia per cert que Déu, en el seu amor, era sempre present als seus pensaments i als seus actes (cf. RB 7, 13-14).

Sant Benet sabia que calia confiar en Déu i demanar-li "amb pregària ben insistent que ell dugués a terme" (RB Pròleg 4) les coses que duia entre mans però alhora que calia que ell hi posés el bo i millor de la seva part. Per això es donava "sovint a l'oració" (RB 4, 56), servia els germans amb l'exemple i la paraula (cf. RB 2, 11-13), actuant sempre com un bon pastor i un bon metge espiritual (RB 27-28). A més, s'obria a acollir i a honorar tothom (RB 4, 8), acollint el Crist en la persona de l'altre (cf. RB 53, 7) Així va anar avançant pel camí de l'amor, conscient que el portava l'Esperit Sant que l'anava guiant i purificant (cf. RB 7, 70). Creia, a més, que Déu sempre pot tocar el cor de les persones i ajudar-les a millorar.

Sant Benet va ser un home de desig. Desitjà ardentment Déu i Aquell que ens el fa conèixer, Jesucrist. Aquest va ser el fil conductor de la seva vida i del seu mestratge espiritual. Aquest desig el va portar a anhelar intensament la vida eterna (RB 4, 46). Fins al punt de concebre el dinamisme de la seva existència, teixida de fe i de bones obres, com una cursa cap al terme (cf. RB Pròleg, 22.44), cap a la plenitud existencial, cap a la pàtria celestial (cf. RB 73, 3). I hi va arribar.

Nosaltres, els monjos, tenim el compromís davant Déu, davant l'Església i davant la humanitat, de deixar-nos guiar per la Regla que ens ha deixat sant Benet, perquè ens indica el carisma que l'Esperit ofereix a l'Església i al món amb la vida monàstica. Perquè la Regla, tal com afirma sant Gregori el Gran, reflecteix el tarannà de Benet i conté "totes les accions del seu mestratge, perquè el sant home no pogué pas ensenyar altrament de com visqué" (Diàlegs II, 36). Evidentment, l'Esperit ens il·lumina per discernir l'actualització d'aquest text venerable per fer-lo vida en el nostre context actual.

Som a la meitat de la quaresma. Sant Benet ens diu d'esperar la celebració de la pasqua anual "amb una joia plena de deler espiritual" (RB 49, 7) tot preparant-nos amb un treball espiritual seriós que ens purifiqui de les negligències que hi ha en la nostra vida. Que sant Benet, amb la seva pregària, ens ajudi, doncs, a dur a bon terme aquesta preparació. Però tenint present que la celebració de la pasqua anual és una anticipació de la Pasqua definitiva, quan "mereixerem de veure Aquell que ens ha cridat al seu Regne" (RB Pròleg, 21). Aquesta ha de ser la gran motivació de la nostra vida, que ens ha de fer testimonis, mitjançant l'amor abnegat, del sentit de l'existència i de cap on s'encamina la vida humana.

Vivim aquesta festa enmig de la preocupació per l'epidèmia que afecta tanta gent del món. Sant Benet ens ensenya a portar-la a la pregària, a viure-la des de l'esperança perquè Déu sosté la història humana, des del dolor compartit amb els qui estan en situacions greus o han perdut alguna persona estimada, des del compromís a fer tot el que puguem per contribuir al bé comú. I des de l'agraïment per la generositat de tanta gent, des dels professionals de la sanitat i dels servidors públics fins a tantes formes d'ajuda voluntària i gratuïta. Aquests, conscientment o no, fan present la sol·licitud del Pare del cel pels malalts, en els quals, tal com recorda sant Benet, hi ha la presència del Crist (cf. RB 36, 1). I també els qui els atenen abnegadament són objecte de la sol·licitud de l'amor de Déu. Tal com diu sant Benet, la participació dels sofriments del Crist ens obre a poder participar també del seu regne (cf. RB Pròleg, 50).

En aquesta celebració de l'eucaristia tinguem presents, una vegada més, els difunts i les seves famílies, els malalts i els qui els atenen, els ancians que estan sols, les autoritats i tots els qui col·laboren a eradicar la pandèmia.

Celebrant l'eucaristia som a la presència de Déu (cf. RB 18, 1.6), acollim el seu do i posem-nos al servei dels altres segons el model que ens ofereix sant Benet.